

- Az ember saját próbálkozásai és Isten szabadító terve
- Mózes Isten eszköze lesz a szabadításban, de még az elhívás előtt van.
- Isten már eldöntötte.
- Mózes „azt gondolta, hogy Isten az ő keze által ad szabadulást” (ApCsel 7,25). Isten terve valóban az, hogy Mózes által, de nem „az ő keze” (saját ereje) által.
- Minket is feszít sok minden: tenni kellene ezt is, azt is, hogy jobb legyen.
 - o Nem biztos, hogy látjuk magát a problémát. Mózes láthatta Izráel nehéz sorsát, ebből akarta kivezetni, de Isten többet akart adni: szövetséget, az Ő állandó jelenlétét (hogy „az Ő népe” legyenek, „papok királysága és szent nép”).
 - o Mi „tudjuk”, hogy a megtéretlen ember (a nép) fő problémája a bűn, az Isten nélküli élet. Tudjuk, hogy Isten Krisztusban szövetséget akar kötni az egyes emberekkel.
 - o Sokszor mégis jobban izgat az, ami „látható”: látható (részleges, egyedi, evilági) bajokra keresünk „kézzelfogható” megoldást (pl. szociális buzgólkodás, világi igazságszolgáltatásnál közbenjárás – imádság és evangéliumhirdetés helyett/rovására).
- Aki „tenni akar” valamit, még nem biztos, hogy Isten el akarja hívni.
- Mózeset el akarta hívni, de még alkalmatlan volt. Be kellett látnia, hogy saját maga semmit sem tud tenni népe megszabadítására. 40 év következik, ezalatt tanulja, hogy ő semmi, alkalmatlan Isten tervének véghezvitelére.
- Ekkor szólítja meg Isten. Meg kell tennie az engedelmességi lépést. Hinnie kell, hogy Istennek van ereje a szabadításra, és cselekedni tud még egy „semmi emberen” keresztül is. Ekkor lesz alkalmas.
 - o Ide már semmit sem hozhatott magával korábbi életéből. Pl. azt sem, „hogy a fáraó leánya fiának” mondják. Vezetővé lesz, de nem azért, mert a földi „vezetők” befogadták, hanem mert Isten tette azzá.
 - o Isten útmutatása alapján kell „leltározunk”, ld. Pál apostol élete. Pál „magával hozta” céltudatosságát, igeismeretét – de új módon, új cél szolgálatában. Isten tudja, hogy amim van, abból mi szolgálhatja az új célt és mi nem.
- Az egyházban – a hívők között is – „bejáratott” dolog, hogy (csak) emberi képességek alapján döntjük el, hogy ki mire alkalmas.
- Saját szolgálatainkra felkészülésünkkel azt kell kérnünk, hogy Isten úgy munkálkodhasson (rajtunk keresztül), ahogy Ő akar. Enélkül nem ér semmit a jó tanítási anyag, a rengeteg munka, az ötletek stb. Akkor a váratlan helyzeteket is „rögtönözve”, indulatból kezeljük.
 - o Mózes későbbi „indulatos” cselekedetei: a kőtáblák összetörése és a 2. vízfakasztás (4Móz 20,1–13; szemben 2Móz 17,1–7-tel); ezek következményei.
 - o Mózes életében ezek már kivételek; a jelleme (új természete) szerint szelíd, alázatos. Sok támadás érte, és mindig az Úrhoz menekült. – Mi hova menekülünk, ha támadás ér?
- Találkozhatunk olyanokkal (pl. gyerekekkel), akikkel egyik szolgáló sem tud mit kezdeni, Isten Lelke mégis dolgozik rajta, és átadja a szívét Krisztusnak. Ez olyan munkája Istennek, amit mi csak elronthatunk, ha beleavatkozunk az énünkkel.

Tudnunk kell nem cselekedni, amit mi gondolunk, és tudnunk kell cselekedni,
ahogyan Isten akar használni minket.